

IOANA
TARCEA

O dată
te-am pierdut
puțin

V E R S U R I

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
PRIMA ZI	11
A DOUA ZI	14
A TREIA ZI	16
A PATRA ZI	18
A CINCEA ZI	19
A ȘASEA ZI	22
A ȘAPTEA ZI	25
A OPTA ZI	26
A NOUA ZI	27
A ZECEA ZI	29
A UNSPREZECEA ZI	32
A DOUASPREZECEA ZI	33
A TREISPREZECEA ZI	35
A PAISPREZECEA ZI	37
A CINSPREZECEA ZI	39
A ȘAISPREZECEA ZI	41
A ȘAPTESPREZECEA ZI	43
A OPTSPREZECEA ZI	44

A NOUĂSPREZECEA ZI	46
A DOUĂZECEA ZI	49
A DOUĂZECI ȘI UNA ZI	51
A DOUĂZECI ȘI DOUA ZI	52
A DOUĂZECI ȘI TREIA ZI	54
A DOUAZECI ȘI PATRA ZI	56
A DOUĂZECI ȘI CINCEA ZI	58
A DOUĂZECI ȘI ȘASEA ZI	62
A DOUĂZECI ȘI ȘAPTEA ZI	64
A DOUĂZECI ȘI OPTA ZI	67
A DOUĂZECI ȘI NOUA ZI	69
A TREIZECEA ZI	71
A TREIZECI ȘI UNA ZI	73
A TREIZECI ȘI DOUA ZI	74
A TREIZECI ȘI TREIA ZI	76
A TREIZECI ȘI PATRA ZI	78
A TREIZECI ȘI CINCEA ZI	79
A TREIZECI ȘI ȘASEA ZI	80
A TREIZECI ȘI ȘAPTEA ZI	81

CUVÂNT ÎNAINTE

Am început să scriu în școlile primare, adoram să scriu versuri prietenilor, colegilor... scriam în versuri ce simțeam peste zi, ce simțeam față de un eveniment, față de un om. Mă regăseam ușor în scris. Cuvinte iscusite și nepătrunse se așterneau discret să îmi reflecte starea de spirit mai bine decât prin viu grai. Scriam poezii prietenei mele, profesorilor dragi, familiei, unui iubit platonice și neștiut. Scriam despre țară, despre natură, despre oameni. Dar mai ales scriam pentru că voiam să încurajez oamenii sau să le arăt ce simt pentru ei, să le spun că sunt alături de ei și era singura modalitate prin care știam să fac asta. Apoi, încet încet, pasiunea s-a transformat în compunere și scris de jurnale.

O dată cu evoluția în lectură și citit, cu trecerea pe plan didactic de la poezia lui Eminescu din clasele gimnaziale la Dostoievsky și Garcia Marquez și fatalitățile vieții, și scrisul meu s-a desprins din ce în ce mai mult de poezie și s-a transformat în pagini întregi de jurnal care cugetau asupra vieții. Scriam tot despre oameni, despre mine, despre

emoții și viață, doar că nu le mai dădeam spre citire. Iar când o făceam, rar, nu mai găseam același tip de suport și încântare la public. Prietenii mei, la vârsta adolescenței, aveau alte plăceri și scrisul sau cititul deveniseră puerile, imaginația, emoțiile în scris, depășite. Erau prea multe emoții de încercat real, prea multe schimbări prin care treceau cu viteză gândului, ca să își mai ia un moment de respiro și să trăiască prin scris.

Și, în plus, descopăr acum, după ani, că o poezie este pentru mulți mai ușor digerabilă și plăcută urechii și ochiului majorității oamenilor care am devenit, mereu în viteză, mereu fără timp, oricât de încărcată de emoții sau trăiri este, și aceasta doar din simplul fapt că mângâie altfel urechea, că ocupă un timp mai scurt în viață celor care suntem, mereu în mișcare, și îți lasă un mesaj mai puternic.

Și, deși o carte de poezii, este de fapt o poveste, o scurgere de timp, o reflectare asupra unor emoții, unor stări, modalitatea mea de a respira trăiri, de a gestiona zile.

Poeziile sunt numerotate pentru că structura a fost gândită ca o cursivitate de zile, zile dintr-o perioadă grea a vieții mele, fiecare zi fiind trăită și redată printr-o poezie. Cartea se derulează de-a lungul unei perioade în care, personal, prin poezie, trăiesc, fug, revin, caut soluții la un sentiment profund agățat de un suflet prea rănit. Scopul ei era să mă ajute să mă schimb, să merg înainte, să înțeleg,

să accept. Să îmi dau voie să simt și să trăiesc. Să plâng. Să țip. Să râd. Să fug sau să revin.

Scopul ei astăzi a devenit să mângâie și sufletele altora sau măcar să le arate că orice emoție e bună, orice sentiment poate fi și dulce și tăios, că toți simțim, toți suferim, toți mergem mai departe. Și că toate aceste trăiri fac viața noastră. Și că merită trăită. Și că viața este frumoasă.

PRIMA ZI

Eu am decis de ieri să plec
Să fac o pauză de tine.
Mă mint crezând că ai să vii,
Că în secret mă vrei pe mine
Cu adevărat.
Dar tot ce fac
E să îți dau ce ți-ai dorit
Ce m-ai rugat și la final ai reușit
Tu m-ai gonit.
Doar să fii sigur că pricep
Că fac ce trebuie să fie.
Mă mint că este doar un test
Că la final eu dintr-o mie
Să fiu aleasa.
Dar nu sunt. Nici nu am fost, nici nu voi fi.
Te-oi aștepta mereu tăcut
Crezând că mi se pare mie
M-oi reîntoarce în trecut
Să răscolesc cenușă vie
Dar ea atâta a rămas,

Cenușă peste suflet șters
O încercare de sărut
Un oarece ce nu a mers
Căci nu a fost de la început
Nimic real.
Un vis frumos
Dar nu real. O adiere a unei pleoape
Doar un regret de ce ar fi fost
De am fi trăit-o mai aproape
În altă lume, în alt timp.
Dar de ar fi fost așa noi doi
Am fi fost alții și apoi,
Poate nu ar fi fost nimic
Căci nu eram noi amândoi
Ci doi străini fără nimic.

A DOUA ZI

De-aș fi o lacrimă în ochi
M-aș prinde azi de geana ta
Te-aș mângâia încet pe obraz
M-aș odihni pe buza ta.
De-aș fi o umbră pe pământ
Aș arde-n flăcări de tutun
Și m-aș renaște așteptând
O clipă doar ca să rămân.

A TREIA ZI

Atât-amar eu am tânjit
Să re trăiesc un răsărit
Cu răsuflarea ta în păr.
Încătușată-n brațe moi
În clipe mici și doar furate,
Singuri pe plajă doar noi doi,
O clipă atât de departe.
Ca o fantomă am alergat
Pe după uși m-am strecurat,
Cu tine-n mine pas cu pas,
Privind mereu la ce-a rămas.
Nu am știut să mă opresc,
Doar să trăiesc, nu să cerșesc,
Să înțeleg că a greși e omenesc.
Și atunci când m-am oprit din drum
Ca să îmi iert sufletu-mi scrum,
Am regăsit un răsărit
Ce ne-a vegheat și a trăit
Mereu aici, după o ușă,
În zbaterea demult apusă.

